

EGZALACYJA (2) *sb f*

N pl egzalacyj(e) (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wyziewy, gazy i pary wydobywające się z ziemi; według poglądów dawnych kosmologów (Palingenius) powstawały z nich ognie latające w przestworzach [exhalatio – wywianie; terrae exhalationes – mgły z ziemi powstające Mącz 152d; exhalatio – kurzawa Calep; kurzawa sucha z ziemi – exhalatio terrae; wilgotność, wilgość, wodnistość – exhalatio nebulosa Cn; exhalatio ignita Łac śr] (2) : (marg) Exalácie/ tho iest ognie co lataią (-) A tu iuż możesz wierzyć/ że tám pewny ogień/ Kiedy oczymá widzisz zápalony płomień. Także y ine znáki co długo lataią/ Záпалиwszy fie/ poki w wodę nie wpadąią. Wízytkoć to fą ty prochy/ co z zyemie powftáią/ Zwłazczą kiedy ich wiátry ípołu nie zbijáią. Nálzym fie oczom ták zda/ że gwiazdy ípadáią/ Ano od nich ty prochy co fie zápaláią. RejWiz 151 v, Cc5v.

Synonim: kurzawa.

Cf [EKSHALACYJA]

AKtt